

lettel való felfegyverzése, a pártoktatás egy pillanatra se szűnjön meg a tábori élet körülményei között. A pártpolitikai munkások biztosították a katonák tájékoztatását az időszerű eseményekről és az általános politikai témákat mindenkor a kiképzéshez kapcsolták.

A pártszervezetek feladata, hogy biztosítsák a nyári kiképzés alatt is a párt-

politikai munka rendszeres és állandó menetét. Fel kell venniük a harcot minden olyan téves nézet ellen, amely a pártpolitikai munkának kampányszerű jelleget akar adni. A pártpolitikai munka nem korlátozódhatik csak a harc kiképzés egyes időszakaira, hanem állandó velejárója kell hogy legyen az egész nyári kiképzésnek.

P. G.

A SZOVJET HARCOSOK NEVELÉSÉNEK FONTOS ESZKÖZE

(V. Smanenko altábornagynak a Krasznojá Zvjezda 1950 március 21. számában megjelent cikke nyomán)

A harcosok általános gyűlései — a szovjet harcosok nevelésének fontos eszköze. Az általános gyűlések jelentőségét nehéz lenne kiértékelni, éppen azért az ilyen gyűlések a Szovjet Hadseregben az egész politikai-nevelési munka elszakíthatatlan alkotórészét képezik. (Nálunk, sajnos, sok pártpolitikai munkás alig, vagy éppen nem tulajdonít a harcosok általános gyűléseinek különösebb jelentőséget.) Persze, nem akármilyen általános gyűlésekről van szó. A tapasztalat azt mutatja — emeli ki Smanenko altábornagy bajtárs cikke —, hogy a katonák gyűlései csakis abban az esetben jelenthetnek komoly segítséget a pártpolitikai munkások nevelő tevékenységében, ha a gyűlések feleletet adnak mindazokra a kérdésekre, amelyek a harcost érdeklik.

Milyen kérdések ezek? Általában kétféleképpen szoktak erre válaszolni: az egyik azt mondja, hogy ezeken a gyűléseken kizárólag általános bel- és külpolitikai kérdések szerepeljenek; a másik azt mondja, hogy az általános gyűléseken mindenké előtt „praktikus”, azaz gyakorlati kérdésekkel kell foglalkozni. Nos, meg kell mondanunk — állapítja meg a cikk —, hogy mindkét nézet hibás. Az általános gyűléseken lehet és kell is foglalkozni nagy politikai kérdésekkel, de ugyanakkor a harcosok mindennapi életével is legalább annyit kell foglalkozni. A módszert így lehetne megfogalmazni: „a gyakorlati kérdések megbeszélését a harcosoknak elméletileg kell beállítani, mielőtt elöttek nagy politikai perspektívát nyitunk.”

Az általános gyűléseken minden katonát szolgálatot teljesítő egyén nemcsak megmondhatja, de köteles is kifejezni véleményét a tárgyalt kérdésekkel kapcsolatban,

kritikát mondhatnak, javaslatot tehetnek egyik vagy másik kérdésre vonatkozóan. A gyakorlat azt bizonyítja, hogy az általános gyűléseken elhangzott bírálatok a legtöbb esetben a megbírált személy hasznára váltak — végső fokon pedig a kiképzés, a politikai nevelés látta hasznukat. Persze, éberem kell ügyelni arra, nehogy a tárgyilagos kommunista kritika és önkritika fejlesztésére való egészséges igyekezet arra vezessen, hogy minden aprócseprő ügyet — ahogyan mondani szokás: a kákán is csomót keresve, „kipellengérezünk” embereket. „Az ilyen gyűlések haszná, amelyeken különböző kisebb hibák miatt tucatszámra „lehordjuk” az embereket, miközben komoly, elvi kérdéseket jóformán nem is említünk, teljesen elvész” — szegezi le a cikk. A helyes kritika először is a maga élet olyan emberek tipikusnak mondható fő hibáira irányítja, akik valóban kiérdemelték az éles kritikát. Másodsor és mindenkor: csak az a kritika hasznos és helyes, ha bajtársias, elvi alapokon nyugszik.

Még egy kérdés: az általános gyűlések határozathozatallal záruljanak. A határozatok mindenkor konkrétak, megvalósíthatók és nem hosszú időre szólóak legyenek, helyesen fejezzék ki a harcosok javaslatait és kívánságait, azért, mert csak akkor érzik magukénak, csak akkor küzdenek a határozatok megvalósításáért. Tudni kell: „Az általános gyűlés határozata okmány, mely a résztvevők kollektív akaratait és igyekezetét fejezi ki és feladataik teljesítésére irányul.” És tudni kell: „a gyűlés határozata nem helyettesítheti és nem is szabad, hogy helyettesítse a parancsnok rendelkezéseit”.

O. L.